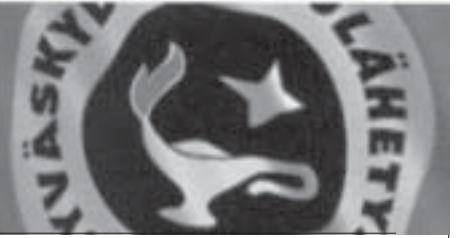

Vapautetut

Tiedotuslehti 1/2004

Jyväskylän Katulähetys ry

Ystävänäpäivän tapaaminen 13.2.2004

Ystävänäpäivän aamiaiselle nuorisotalolle oli kutsuttu eri yhteistyökumppanit.

Ruoan oli valmistanut Jyvässeudun työttömien yhdistys.

Aamiaiselle oli saapunut yhteensä 50 yhteistyökumppania mukaanlukien yksiköiden vastaavat työntekijät.

Aamiaisen yhteydessä kerrottiin powerpointin avulla yhdistyksen toiminnasta ja historiasta.

Myös kaupunginjohtaja Pekka Kettunen ennätti piipahtaa muilta kiireiltään.

Aamiaisvieraat olivat tyytyväisiä kokemaansa.

Paasto alkaa

Vuosi on vaihtunut ja kädessäsi on kuluvan vuoden ensimmäinen Vapautetut lehti. Jyväskylän Katulähehetyksessä vuosi 2003 oli ennätysellinen monessa mielessä. Koskaan ennen yhdistys ei ole kasvanut niin voimakkaasti historianensa aikana. Yhteensä viisi uutta kiinteistöä näki päivänvalon yhdistyksemme toimintasaplunassa. Myllyjärvelle rakennetut kolme rivitaloa, Gummeruksenkadulle vaihdon kautta tullut kirpputori ja nuorisokahvila, Köhniönkadun suorana hankintana tullut pienkerrostalo, Salmirannan kaksi vuokrakerrostaloa ja vielä Muuramen Kettulat – kaksi vuokrarivitaloa. Näiden ja entisen asuntolakannan kautta olemme tulleet merkittävällä tavalla vastaan eri riippuvuuksista kärsivien ihmisten auttamisessa. Tänä vuonna asutamme noin 220 ihmistä eri muotoisessa asumispalvelussa. Tämä merkitsee asuntojonon edes osittaista lyhenemistä ja uuden mahdollisuuden avautumista monille ihmisille.

Ihminen elää toivosta. Vaikka kuinka alhaalla elämämme kulkisi, sitä siiviittä odotus ja toivo paremmasta.

Tämä toivo voi olla vähäisesti lepatava liekki sydämen pohjalla, niin vähäinen että näyttää kuin se olisi jo sammunut. Ehkä ystävällinen sana, kosketus olkapäälle, hymy tai jokin rohkaisu sytyttää kuitenkin tuon jo sammuneelta näyttävän liekin uudelleen eloon. Meidät on kutsuttu toivon äänitorviksi, rohkaisemaan jokaista hädän alaista, sillä elämä on aina ainutlaatuinen. Iankaikkisuuden Herra näytti tästä esimerkkinä, ei vain sanoilla vaan myös teoilla. Niinpä hän opetti, että arvokasta ei ole se voimme pörssissä hyvin vai ei, eikä se miten hyvin nousimme maallisessa hierarkiassa ylöspäin, eikä moni muu himo joka ajaa ihmistä päivästä päivään.

Arvokasta on se miten kohtelimme lähimmäistämme, vähäosaista, köyhää, raajarikkoa, sitä mikä ei mitään ole. Hengellinen ja maallinen todellisuus kulkevat eri teitä. Niiden arvomaailma

seppo.riikonen@jyvaskylan-katulahetys.fi

on eri lähteistä. Hän jolla ei ollut sijaa ihmisten valtakunnassa, tuli ja opetti meille taivasten valtakunnasta. Hän nöyrtyi. Siksi nöyryys on hyveistä arvokkaimpia, sillä se on itsensä Herran esimerkki.

Elämme paaston alkamisen aikoja. Paastolla on aineellinen ja hengellinen sisältö. Kokonaisuutena se kutsuu meitä tarkkaamaan itseämme ja elämäämme ja tekemään parannusta siihen mikä on mennyt vikaan. Se kutsuu myös ajattelemaan lähimmäistämme. Itse asiassa oikea paasto onkin siinä rakkaudessa minkä voimme antaa kanssakilvoittelijoille. Myös sille vähäisimmälle, jonka elämässä ei edes näy kilvoittelun soveliaita hedelmiä. Nyt on hyvä aika laskeutua myös yhdistyksemme tasolla kuvaannollisesti paastoon. Pysähtyä tarkkailemaan vallitsevaa tilaa ja yhdessä miettiä tulevaisuutta. Viimeisessä johtoryhmän kokouksessa tähän suuntaan menevä päätös jo tehtiinkin. Tulomme kokoontumaan yhteen tiivistämään toimintastrategiaamme.

Nyt on hyvä aika oppia siitä hyvästä mikä aineellisesti on olemassa ja antaa sinne missä henkisesti ja hengellisesti on vajausta. Alussa mainitut uudet kiinteistöhankeet ovat tuoneet myös uutta työvoimaa taloon.

Jokaisen organisaation voimavara

on sen työntekijöissä. Tämän päivän yritysmaailmassa tämä sana mielletään useimmiten kauniiksi fraasiksi. Katulähehetyksessä työntekijöiden huomioinen on ollut todellisuutta. Työyhteisömme on armollinen ja keskinäinen yhteys on ollut voimia antavaa. Uusiin työntekijöiden sisäänajo on ollut tiivis. Tämä paasto olkoon heillekin lähentävä ja rohkaiseva kokemus.

Toivotamme koko jäsenistölle, hallitukselle, henkilöstölle ja monille yhteistyötahoille hyvää paaston aikaa ja riemullista pääsiäistä, joka on paaston loppu. Silloin juhlimme Kristuksen ylösnousemusta.

Seppo Riikonen

Talous- ja tiedotussihteeri

PULLAKIRKOT

Ensiaskel, Kankitie 9
sunnuntaisin klo 11.30

Takalaiton
sunnuntaisin klo 13.30

Cafe 3:16, ent.linja-autoasema
sunnuntaisin klo 10

Vapautetu

Jyväskylän
KATULÄHETYS

Toimitus
Erkki Arvaja
Eero Tolvanen
Esko Jantunen
Seppo Riikonen

Kankitie 10,
40320 Jyväskylä
puh. 0400-642 442
erkki.arvaja@kanetti.com
www.jyvaskylankatulahetys.fi

Päihdeistä vapautunut voi kantaa häpeää: Kasvukipuihin lievitystä miesseminaarissa

● Vajaa 60 miestä katsoi itseään peiliin, muisteli kävelemäänsä elämän tietä ja etsi Jumalan avulla avoimuutta vastata kasvun ja eheytyksen haasteisiin HNMKY:n miesseminaarissa Kiponniemessä.

Isto Tuokko toi omassa alustuksessaan esille päihdeongelman eheytykseen liittyvän häpeän. “Päihdeistä vapautuneelle saattaa jäädä häpeä päälle. Hän tuntee, että hänellä on kuin leima otsassa, joka muistuttaa, että hänessä on jotain vikaa”, esitti Tuokko.

Häpeä kasvaa siitä, että meidät on mitätöity. Jatkovaa itsesyytöstä sisällään kantavalle tunne huonoudesta on kasvanut jo varhaisvuosista saakka. Jos pienen lapsen tunnetarpeisiin ei vastata eikä häntä kuunnella, niin lapsi sisäistää olevansa jotain, joka ei ole huomiota arvoinen. Kasvatukseen liittyvät fyysiset nöyrytykset ovat viimeinen silaus kaiken kattavan häpeän takana.

“Aikuisiässä häpeän lapsi menee helposti kipsiin, hänessä voi olla ylikriittisyyttä ja itsekkyyttä. Kaiken takana on suojamuuri, että mieleen iskostettu mitättömyys ei vain tulisi ilmi. Häpeän vastakohtana on arvo; olemme Jumalan luomina arvokkaita ja saamme ilmaista ajatuksiamme ja tunteitamme avoimesti”, Tuokko totesi.

On olemassa myös oikeanlaista häpeän tunnetta. Oikea häpeä seuraa väärää tekoa ja se voi johtaa parannukseen, käytöksen muutokseen ja mahdollisuuksien mukaan myös hyvitykseen.

Tuokon toisen luennon aiheena oli seksi. Tämän alueen lankeemukset ovat sen verran syviä kuoppia, että montun pohjalle on päästettävä totuuden kirkasta valoa. Uskoon tulon jälkeen on rohkeasti tunnustettava, että kuoppia on jäljellä, vaikka Jumala onkin luonut uutta.

“Korintissa oli uskoa ja armolahjoja, mutta seurakuntalaisilla seksuaalisuuteen liittyviä suuria ongelmia. Kaikki ongelmat eivät yksinkertaisesti poistu uskoon tulon myötä. Kaikkia meitä

Miesseminaarissa opeteltiin kertomaan tunteista ja osoittamaan tunteita miehisellä halauksella.

koetellaan tällä alueella, missä himo ottaa ja rakkaus antaa. Asioiden tuominen päivän valoon helpottaa kun taas salailu pitää vääriä tapoja yllä”, Tuokko esitti.

Synnintunnon vaivaamalle auttaa rippi ja siihen liittyvä synnin päästö. Aviopuolisolle menneistä hairahduksista puhumisen suhteen Tuokko sen sijaan suositteli varovaisuutta. Yksityiskohtainen repostelu voi olla puolisolle ja suhteelle henkisesti liian suuri rasite. Kaiken takana on oltava rakkaus eikä oman olon helpottaminen. Menneet synnit on lupa uskoa anteeksi rauhaan asti. Sen sijaan avioliiton aikana tapahtuvat lankeemukset olisi käsiteltävä parisuhteessa, sillä puhumatta ne vaikuttavat joka tapauksessa aviolliseen elämään. Jotain puutettahan parisuhteessa on ollut, jos avioliiton ulkopuoliseen suhteeseen on pitänyt mennä.

Aarne Kontturi käsitteli maskuliinisuutta. Käsitteeseen on nykyaikana tullut pahoja sivumakuja, kun rikkinäistä miehisyyttä parsitaan kokoon työnarkomanialla, korostetuilla kovilla asenteilla, jäämällä näkymättömäksi sivustakatsojaksi tai itseään ilmaisematomaksi “kiltiksi pojaksi”

“Terveessä maskuliinisuudessa on

vastuullisuutta, johon liittyy joustavuus tilanteen mukaan. Miesten on uskallettava ottaa riskejä ilman, että itselle ja perheelle annettava turvallisuus vaarantuisi”, Kontturi opasti kuulijoita.

Luennoitsijat olivat aidosti lihaa ja verta; he laittoivat pöytänsä reilusti oman elämänsä huonostikin pelatut kortit. Samaa aitous etsittiin myös alustusten jälkeen ryhmäkeskusteluissa. Jyväskylän Katulähetyksestä päiville osallistui neljä miestä. Myös heidän laulaessaan päivien aikana voimakkaimmin kaikui miehisistä miehisin laulu: “Sen minä uskon, totisesti uskon, iankaikkisesti”.

Eero Tolvanen

Olli Mäki oli tyytyväinen miesseminaarin antiin.

Remonttimies ja lentäjä vankien asialla

Toni Tali on tuttu vieras jokavuotisella Petrulan päihdeleirillä Jarvakandissa, Virossa.

Tapasin tammikuussa Tessio Backassa virolaisen vieraan – tai ei niin vieraankaan, sillä mies on käynyt talossa aikaisemmin pari kertaa kuukauden jakson kerrallaan. Nyt hän on paikalla omien sanojensa mukaan remonttihommissa ja vähän lomailmassakin. Ja vielä eräs syy tällä pian viisikymppisellä miehellä on vierailulle: hän on tullut hakemaan oppia ja mallia, koska hänen haaveenaan on perustaa Viroon hoitokoti vankilasta vapautuneille. Hän kertoo, että Suomesta on tullut hänelle kuin toinen koti, jossa hän käy tapaamassa ystäviä.

Oma pelastuminen

Mies on nimeltään **Toni Tali**. Taus-ta on vanha tuttu: alkoholiongelma lapsuudenperheessä, alkoholiongelma itsellä. Hädässään Toni etsi Jumalaa. Tultuaan vuonna 1991 uskon hän kävi kovan mittelön alkoholin kanssa; välillä tuli “lankeemuksia”, eikä tie kulkenut suinkaan suoraan raittiuteen. Sakari Pihlajan vetämille “käärileireille” hän saapui ensin asiakkaana, kadunmiehenä muiden kadunmiesten joukossa. Viimeisinä kesinä hän on itse ollut apuvetäjänä. Tapaaminen Sakarin ja muiden katulähetyksen työnteki-

jöiden kanssa oli hänelle tärkeä, sillä syntyi yhteys Suomeen ja tutustuminen Jyväskylän katulähetyksen työhön.

Pohjaa työhön alkoholistien ja vankilasta vapautuneiden parissa mies on hakenut raamattukoulusta ja vapautettujen vankien tukihenkilökurssilta, jonka järjesti Viron sosiaaliministeriö. Kurssin käytyään Toni työskenteli vankilassa yli vuoden sosiaalityöntekijänä.

Varsinaiseksi työkseen Toni ei tällä hetkellä tee vankilatyötä vaan kaikenlaisia töitä esimerkiksi rakennuksella. Miehen silmiin syntyy innostuksen pallo, kun hän kertoo lentämisestä. Lentäminen kevytlentokoneella on hänelle puoliksi ammatti, puoliksi harrastus. Lentämisen hän on aloittanut jo yli viisitoista vuotta sitten. Tiedossa on keväämmällä uusien kurssien vetäminen nyt kun lupakirja on tullut uusittua. Hän kertoo ylpäänä, että vanhempi poika on ammatiltaan lentopuseeri.

Kun utelen Tonilta perheestä, hän paljastaa olevansa moninkertainen isä, ja naimisissakin hän on ollut kolme kertaa. Kolmas vaimo on uskovainen, ja pariskunnalla on 11 kuukauden ikäinen poikavauva. Lisäksi tähän perheeseen kuuluu kaksi lasta vaimon edellisestä avioliitosta.

Muiden auttaminen

Lopuksi Toni pitää palopuheen virolaisesta hoitokotihankkeesta. Hän luottaa lujasti siihen, että Jyväskylän katulähetys on vahva tuki hankkeessa. Viron sosiaaliministeriön kanssa pitkään jatkuneet neuvottelut ovat nyt etenemässä loppusuoralle, ja Toni uskoo, että hoitokoti saattaisi toteutua jo tämän vuoden aikana. Mukana hankkeessa on myös Murun vankilan pastori.

Virossa ei ole tällä hetkellä vankilasta vapautuneille kristillisellä pohjalla toimivaa hoitokotia. Toni näkee tällaisen paikan merkityksen siinä, että se auttaisi vapautuvia vankeja palaamaan siviilielämään. Hoitokodissa he saisivat opetusta (hän mainitsee psykologin, seksologin ja huumausaineiden asiantuntijan mahdollisina tiedon jakajina) käytännön opastusta ja tukea arkeen sekä hengellistä evästystä. Eritäin tärkeää vankilasta vapautuneille olisi työpaikan löytyminen, jotta he eivät palaisi entiseen elämään. Jos nyt suunnitteilla oleva hoitokoti saadaan, se toimii esimerkkinä seuraaville, Toni painottaa.

Ulla Kosonen

Uutta naisenergiaa Tessio Backaan

● Juuri ennen joulua Tessio Backaan saatiin sosiaalityöntekijäksi nuori nainen Pohjanmaalta. Hän on **Anne Yli-Leppälä**, viittä vaille sosionomi, mutta jo vankilatyössä mukana ollut. Ja monessa muussakin hän on ehtinyt olla mukana, vaikka on vasta 24-vuotias.

Anne on asunut Seinäjoella 14 ensimmäistä elinvuottaan. Sieltä hän muutti perheen mukana Nurmoon ja ylioppilaskirjoitusten jälkeen alkoi Ruotsi vetää puoleensa. Siellä hän kävi vuoden raamattukoulua, mutta palasi Suomeen harjoittelijaksi kristilliseen päiväkotiin ja ruotsinkieliselle ala-asteelle.

Ruotsin kieli onkin Annen vahvaa aluetta; hän on opiskellut itsensä kaksikieliseksi. Vaasan ammattikorkeakoulussakin hän suoritti sosionomin opintonsa ruotsin kielellä. Lopputyö (joka liittyy hänen harjoitteluunsa Vaasan vankilan kristillisellä päihdekuntoutusosastolla), on loppusilausta vaille valmis. Syksyllä hän aloitti sosiaalipoliitiikan opinnot Åbo Academissa.

Anne on ehtinyt toimia myös Vaasan vankilassa sosiaalityöntekijän työssä neljä kuukautta. Eipä siis ole ihme, että tie on johtanut Tessio Backaan. Hoitokotiin hän kävi tutustumassa jo vuoden 2003 maaliskuussa harjoittelunsa yhteydessä. Kesällä alkoi päässä muhia ajatus tänne töihin tulemisesta. Jyväskylän kaupunkina ei ollut vieras; täällä asuu ystäviä – ja tietenkin myös sulhanen, Jari, joka on töissä samassa paikassa.

Jyväskylässä Annea tuskin näkee yksin kävelyllä, sillä vierellä kulkevat ainakin koirat, Ronja ja Vermu. Päivittäisen työmatkan hän taittaa omalla autolla Jyväskylästä. Työmatkaa hän pitää hyvänä siirtymävaiheena työn ja vapaa-ajan välillä.

Usko ja toivo

Anne alkaa vähitellen löytää paikan-

Annen mielestä työ ei saa täyttää koko elämää, vaikkakin se on arjen olennainen osa.

sa Tessio Backassa. Mikä työssä sitten motivoi? Anne vastaa, että kristillisessä päihdetyössä häntä motivoi erityisesti tietoisuus toivosta vaikeuksien keskellä. Aina voi tapahtua muutosta, vaikka moni voi näyttääkin toivottomalta tapaukselta muiden silmissä. Toivon ylläpitämisessä auttaa ennen kaikkea kristillinen usko. Tämän hän todennut myös oman tutkimuksensa haastateltavien osalta.

Anne itse on tullut uskoon 17-vuotiaana; sitä ennen hän sanoo olleensa kuin kuka tahansa nuori. Ja nuorison vapaa-ajan viettohan on tunnetusti aika alkoholihuruista. Anne rupesi kyselemään tällaisen elämän tarkoitusta ja koki, että kristinusko tarjosi selkeän vaihtoehdon. Siitä lähtien uskonnolla on ollut keskeinen sija hänen elämässään. Jyväskylässä hän ei ole ehtinyt vielä liittyä seurakuntaan, vaan kuuluu edelleen Vaasan ruotsinkieliseen vapaa-seurakuntaan.

Työ ja muu elämä

Anne odottaa, että hän kehittyisi omassa työssään asiantuntijaksi, että oppisi tekemään kaikki ne asiat, jotka työhön kuuluvat. Hän ei oletakaan, että hallitsisi heti kaiken, vaan haluaa ope-

tella asia kerrallaan. Nyt kun uuden työn mukanaan tuoma alkuväsytys alkaa hälvetä, työtehtävät ovat saaneet päässä jo jonkinlaisen järjestyksen.

Entäpä sitten työyhteisön ja asiakkaiden miesvaltaisuus, eikö se häiritse nuorta naista? Anne naurahtaa ja toteaa, että siihenhän hän tottui jo Vaasan vankilassa. Ja vankilassa miehiä oli sentään suunnilleen 80! Ja sitä paitsi on hyvä, että yhteisössä työskentelee myös nainen, koska asiakkaistakin heitä löytyy.

Annen mielestä työ ei saa täyttää koko elämää, vaikkakin se on arjen olennainen osa. Toteamme yhdessä, että päihdetyö muodostuu helposti kaikennieleväksi, jos ei pidä varaansa. Sehän on loppumaton työsarka; aina voi tehdä enemmän. "Pitää laittaa omat rajat", Anne toteaa napakasti. Sen sijaan että pyörittelee tekemättömiä töitä päässään vapaa-aikana, kannattaa keskittyä voimavarojen keräämiseen vaikkapa ystäviä tapaamalla. Annen liikunnan harrastus tapahtuu ajan puutteen vuoksi lähinnä koirien kanssa lenkkeilemällä. Vaasassa tämä hentoinen nainen harrasti karatea.

Ulla Kosonen

Armon läheisyys kosketti

● Vammalan kaunis seurakuntatalo kokosi ilahduttavan suuren joukon katulähetysväkeä valtakunnallisille talvipäiville 6.-8. helmikuuta.

Vammalan seurakunta on uusi tulo- kas päivien järjestäjien joukossa, vaikka katulähetystyötä on vapaaehtoisvoimin tehty kaupungissa jo useampi vuosi. Se ei tahtia haitannut. Kaikki järjestelyt osoittivat hyvää paneutumista ja ammattitaitoa. Lopputulos oli onnistunut kokonaisuus. Saimme runsain mitoin nauttia hyvästä ulkonaisesta huolenpidosta ja täysipainoisesta hengellisestä annista.

Sinne missä ihmiset ovat

Päivien tunnus ”Murtunutta ruokoa hän ei muserra...” kuvaa hyvin sitä ilmapiiriä, joka päivillä vallitsi. Uskon salaisuutta etsittiin nöyrästi ja alhaalta. Katulähetysväen piirissä koetaan herkästi, että usko on suurta Jumalan armoa ja lahjaa. Omia ansioita ei esitellä. Kaikki tietävät omat lähtöruutunsa ja ovat aralla tunnolla Herransa edessä. Siksi tuntuikin hyvältä, että päivien avajaistilaisuus oli viety sinne missä ihmiset ovat. Paikallisen liikekeskuksen aula oli mitä sopivin paikka ihmisten kohtaamiseen.

Jumalan Sana ja hengelliset laulut juuri siellä missä on mahdollista kertoa toiminnastamme ulkopuolisille tuntuu todella hyvältä ja oikeaan osuneelta ratkaisulta. Seurakunnan, paikallisen katulähetystyön, Katulähetysliiton ja kaupungin edustajat toivat samassa rintamassa tervehdyksensä Torikeskuksen aulaan kokoontuneelle runsaalle yleisölle. Tämän jälkeen oli hyvä jatkaa päiviä seurakuntatalossa. Perjantai-illan tilaisuus muodostuikin siellä siunatuksi kohtaukseksi, jossa eri kaupunkien edustajat kertoivat työn iloista ja haasteista. Jyväskylästä oli tällä kertaa kymmenhenkinen joukko mukana. Saimme tuoda lämpimät terveiset sekä lauluin että todistuspuheenvuoroin.

Juhlava joukko teki vaelluksen seurakuntakeskuksesta neljän kilometrin päässä sijaitsevalle keskiaikaiselle Pyhän Olavin jälleenrakennetulle kirkolle.

Päivillä veisattiin ja laulettiin sekä ylistettiin Herraa.

Särkyneiden kohtaaminen

Yhdessä päivien väkevimmistä kohtauksista saivat palvella vankilähetit Markku ja Päivi Koskela. He valottivat erikoisen ansiokkaasti sitä elämää ja alakulttuuria, josta vapautuneet vangit tulevat. Esitykset tulevat varmasti jatkossakin auttamaan meitä, jotka työssämme koostamme niitä

veljiä ja sisaria, joiden elämä on kulkenut vankiloiden kautta työmme yhteeseen. Tähän lauantaiaamun tilaisuuteen saimme jatkoa illan Sanan ja Rukouksen illassa Tyrvään kirkossa.

Markku Koskelan sanan saarna nousi sisäisestä ilmestyksestä ja nautitsi kirkon kuoron kuulijakunnan varauksettomman huomion puoleensa. Juhlilla kootun kuoron laulut, muiden lauluryhmien esitykset ja todistuspuheenvuorot

olivat kuin kalliita hunajanpisaroita haljajaville sieluillemme. Jumalan armon tuntu oli hyvin lähellä meitä kaikkia ja saimme lähteä tilaisuudesta suuresti siunattuna

Vaellus Pyhän Olavin kirkolle

Juhlava joukko teki vaelluksen seurakuntakeskuksesta neljän kilometrin päässä sijaitsevalle keskiaikaiselle Pyhän Olavin jälleenrakennetulle kirkolle. Ristiä kantaen ja iloiten etuoikeudesta yhteiseen uskoon saavuimme tuolle kovia kokeneelle Pyhäkölle. Kirjaimellisesti kirkko oli kokenut tuhkasta nousun kuin Feniks lintu. Vuonna 1997 vammalalaiset ja koko kristikansa oli kokenut järkyttävän episodin, kun tuo yksi suomen vanhimpia kirkkoja joutui tuhopolttajan järjettömän teon kohteeksi. Seurakunta ja vapaaehtoiset talkoolaiset eivät kuitenkaan antautuneet tuon surullisen tapahtuman edessä vaan päättivät restauroida kirkkonsa entistä ehompaan kuntoon.

Saimme ihailla työn tulosta. Tuhansien talkootyöntien ja ponnistusten seurauksena Rautaveden rannalla sijaitseva kirkko oli entisöity tarkasti vastaamaan alkuperäistä olemustaan. Työn merkittävyyttä lisää vielä se, että työssä käytettiin vanhoja työmenetelmiä ja työkaluja. Kalusteetkin ja sisustus oli rakennettu ilman yhtään naulaa käyttäen ikivanhoja puutappiliitosratkaisuja. Hartaushetki ja kohtaaminen kirkossa jäi pysyvästi mieliimme.

Mestari kutsuu teille ja aitovierille

Sunnuntaiaamuna Tyrvään kirkossa pidetyn Messun yhteydessä siunattiin seitsemäntoista uutta veljeä ja sisarta katulähetystyön hyvin haasteelliselle peltosaralle. Ihmetys ja kiitollisuus nousi kirkossa siitä, että Jumala on voimallinen kutsumaan ja asettamaan vuosi vuodelta aina vain uusia ihmisiä tähän työhön, jota harvoin suurissa otsikoissa mainitaan. Se kertoo myös siitä yhteiskunnallisesta kehityksestä, että kaikki eivät jaksa kiristyvässä kilpailussa vaan putoavat elämän suopaikkoihin. Monet siunatuista ovat sen

Jyväskyläläiset Pyhän Olavin kirkon edustalla.

Päivien nuorimmat osanottajat esittivät piirileikkiä.

Rovasti Jorma Osari kukitti katulähetystöhön siunatut.

itse kokeneet tai ovat heidän läheisiään.

Elämän rajut vastatuulet tulevat kutsumatta ja kuka tahansa meistä voi joutua ne kokemaan. On Jumalan armoa jos näistä taisteluista pääsemme läpi pystyssä pysyen. Katulähetysliiton puheenjohtaja, seurakuntatehtävistä eläkkeelle jäänyt rovasti Jorma Osari siunasi uudet katulähetystyöntekijät yhdessä Vammalan seurakunnan kirkkoherran Osmo Ojansivun kanssa tähän jaloön tehtävään. Tilaisuus huipentui kirkkokansan suureen juhlaan Herran pyhään ehtoolliseen. On ihana kokea, että meillä on osallisuus Jumalan armosta hänen ruumiinsa ja verensä kautta.

Kapula siirtyi Rovaniemen seurakunnalle

Tulevat kesän katulähetyspäivät pidetään heinä-elokuun vaihteessa Rovaniemellä. Poikkeuksellisen pitkä juhlatmatka vaatinee juhlille aikovilta jo nyt hyvää ennakkosuunnittelua. Toivottavaa olisi, että pitkät matkat eivät ketään säikäyttäisi, vaan voisimme yhdistää vaikka oman lomamatkamme Rovaniemen päivien yhteyteen. Mielestäni olisi hyvä, jos pohjoisten ystäviemme tekemän jalon työn vuoksi osallistuisimme suurella joukolla kesän päville. Tulevathan hekin tänne rintamaille aina suurella joukolla.

Hyvällä mielellä, monipuolisesti ravittuina palasimme juhlilta kotiin. Katulähetysystävien tapaaminen on aina virkistävä kokemus arjen työn uuvuttamalle sielulle. Saimme taas vahvan todistuksen siitä, että esirukoukset, evankeliumin esilläpito ja rakkauden osoittaminen kärsiville lähimmäisillemme kannattaa ja kantaa jatkuvasti runsasta hedelmää. Näky kirkastui, antoi jälleen mahdollisuuden aloittaa aivan kuin alusta ja ehkä vähän skarpatakin tehdessämme palvelustyötämme Elon Herralle.

Teksti ja kuvat: **Esko Jantunen**

Katulähetystyöhön Vammalassa siunattiin yhteensä 17 vapaaehtoistyöntekijää.

Tulevat kesän katulähetyspäivät pidetään heinä-elokuun vaihteessa Rovaniemellä.

Jyväskylästä päivillä olivat mukana Pekka Nurmi ja Seppo Riikonen.

Jeesus ei ole minulle vaihtoehto, vaan elinehto

● Hän on 34-vuotias, vaalea ja rauhallisen oloinen, tämä **Harri Jukkala**, hoitokoti Tessio Backan uusi sairaanhoitaja joulukuun alusta. Hän kertoo minulle paitsi suhteestaan työhön, myös uskostaan sekä ajatuksistaan isänä ja aviomiehenä olemisesta.

Harrilla on jo hankittuna monenlaista koulutuksen ja työn saralta: koulutus psykiatriseksi sairaanhoitajaksi, lisäkoulutus seksuaalineuvojaksi ja pariterapeutiksi; työkokemusta Kangasvuoren sairaalasta ja Haukkalan nuorisopsykiatrian osastolta, josta on nyt virkapaalla sekä kokemusta kouluttajan tehtävistä Cimson Oy:ssä. Nyt sitten uudenlainen haaste Tessiossa.

Miten hän Tessio Backaan päätyi? Harrin mielestä kyseessä on ollut “jännä kuvio”. Kolmisen vuotta sitten, kun hoitokodissa oli edellisen kerran ollut sairaanhoitajan paikka auki, hän oli käynyt tutustumassa paikkaan. Silloin hän ei ollut kuitenkaan valmis hakemaan tointa. Viime syksynä oli vähällä käydä samoin, mutta sen sijaan hän omaksikin yllätykseksen löysikin itsensä työhaastattelusta, jossa syntyi “hyvä yhteys” haastattelijoihin. Jo samana iltana hän sai kuulla saaneensa paikan. “Näin palaset loksahdi paikalleen”, Harri toteaa.

Harri kertoo, että sisäänajovaihe on vasta käynnistynyt Tessio Backassa joulun tienoilla tapahtuneiden monien muutosten jälkeen. Tällöin henkilökuntaa vaihtui ja monia vanhoja asiakkaita lähti. Uusi työrooli on pikku hiljaa alkanut seljetä.

Ihmisten kohtaamisia - ja Jumalan

Harri kertoo, että odotukset Tession suhteen ovat samat kuin muussakin työssä. Eniten häntä tyydyttää, kun syntyy totuudellisia, rehellisiä ja avoi-

Loppujen lopuksi Jumala on se, joka pystyy asiakkaita auttamaan kuiville ja elämässä eteenpäin, Harri Jukkala sanoo.

mia kohtaamisia ihmisten välille, sekä työntekijöiden ja asiakkaitten että työntekijöiden välille. Tämä motivoi häntä työssään. Toiseksi hänellä on jano nähdä Jumalan vaikutusta ihmisten elämässä, niin toisten kuin itsensäkin. Hän haluaisi “palan taivasta maan päälle”. Tessiossa hän on jo kokenut, että työntekijöiden keskuudessa on hyvä hengellinen yhteys, hyvä rukousyhteys. Loppujen lopuksi Jumala on se, joka pystyy asiakkaita auttamaan kuiville ja elämässä eteenpäin, hän sanoo. Tämä on lähtökohta hoitokotityössä.

Harrin pitkän ajan haave on toteutunut: nyt hän saa toimia avoimesti kristittyinä työssään. Psykiatrisessa sairaalassa työskennellessään hän koki, että joutui “panttaamaan itsestään jotain aluetta”. Hän on kokenut kutsukumukseen selkeästi kristilliseltä pohjalta lähtevän psykiatrisen työn tekemiseen ja haluaa rukoilla ihmisten puolesta ja tuoda heidän elämäänsä kristillistä ulottuvuutta “selkeesti ja luvan kanssa.” “Jeesus ei ole minulle vaihtoehto vaan elinehto”, Harri muotoilee. Hän sanoo, ettei olisi hengissä ilman Jeesusta. “Suhde Häneen on ollut pe-

ruskallio, millä seison sekä miehenä että ihmisenä.”

Kysyn Harrilta hänen uskoontulostaan, ja hän korjaa, että oli 18-vuotias kun ei niinkään tullut uskoon kuin usko tuli häneen. Niihin aikoihin hän tapasi tulevan siskon miehen, joka oli “ensimmäinen täyspäinen kristitty”, johon hän tutustui. Hänen äitinsä ja siskonsa olivat kyllä kristittyjä, mutta häneltä puuttui kristityn miehen malli. Keskustelut siskon miehen kanssa tekivät häneen syvän vaikutuksen. “Hän kertoi minulle, mistä tässä uskoon tulossa on kysymys tai siinä, että usko tulee minuun, ja mistä Raamattu puhuu ja mitä tää Jeesus on”, Harri sanoo.

Elämä sai uuden suunnan, kun siihen asti hän oli mielestään ollut masentunut, passiivinen ja tahdoton. Murrosiässä hän oli ajatellut, että joku nainen tulee ja täyttää hänen elämässään valitsevan tyhjyyden, mutta käymiensä keskustelujen jälkeen hän ymmärsi, että vain nasaretilainen mies voi vastata hänen syvään rakkauden kaipuuseensa.

jatkuu sivulla 10

Perhe elämän perustana ja lepopaikkana

Harrin perheeseen kuuluvat luokanopettaja-vaimo sekä 7- ja 5-vuotiaat pojat. Kolmas lapsi on tulossa kesällä. Naimisissa hän on ehtinyt olla jo kymmenen vuotta. Koti on löytynyt Sarvivuoresta.

Perheen merkitystä Harri kuvaa seuraavasti. Vaikka hän on saanut kasvaa ehjässä perheessä lapsuutensa Karstulan kirkonkylässä, kuitenkin hän koki, että kotona kukin teki omia juttuja;

puuttui yhteys perheenjäsenten välillä. Siksi nykyisessä perheessä hän arvostaa erityisesti yhdessäolemista ja –tekemistä. Perhe on ykkösasia hänen elämässään, ja perheeseen hän haluaa panostaa.

Kysyn mikä vaikutus hänen saamalaan parisuhdeterapeutin koulutuksella on ollut suhteessa omaan vaimoon. Harrin mielestä koulutuksesta on saanut uutta näkökulmaa, mutta toisaalta on kasvanut tietoisuus siitä, miten heikko ja vajavainen miehenä on. Työnsä kautta hän on nähnyt paljon

rikkinäisiä parisuhteita, ja haluaa siksi itse korostaa vaikeuksien voittamista tahdon ja sitoutumisen kautta.

Harrin mielestä parisuhde on kasvun paikka, ja niin on isyyskin. Hän onkin halunnut ottaa irti isyydestään enemmän kuin ehkä useammat miehet ja jäi pariksi vuodeksi koti-isäksi. Hän sanoo olevansa kiitollinen siitä, että vaimo luovutti hänelle valtakuntansa. “Koin että kasvoin miehenä sinä aikana”, Harri sanoo.

Ulla Kosonen

Vankila ei tuntunut rangaistukselta – menin ystäväni joukkoon

Ari Juhani Viikki, 39 v. on Jyväskylän mies, Kangasvuoren kasvatti. Elämän eväitä tarjosivat kaivinkoneen kuljettaja isä, parturikampaaja äiti ja vanhempi Timo veli sekä kahden kerrostalon muodostama yhteisö Rasikadulla; 68 perhettä lapsineen. Työläisperheiden elämä 60-luvulla ei ulkoisilta puitteiltaan aina ollut kovin ruusuista, hyvinvointiyhteiskunta oli vasta sarastamassa tulevaisuudessa. Saman perheen poikien elämäntarinalla on eroa kuin yöllä ja päivällä. Timosta tuli tietokoneasiantuntija, jonka polut ovat edenneet tasaista ja turvallista reittiä läpi elämän. Arin elämä sai jo varhain aivan toisenlaisen kimmokkeen, josta koskipaikat ja kivikot eivät puuttuneet.

Isäni oli äärimmäisen kova ihminen

Kun kasvan isoksi yön isää, haudoin mielessäni lapsena, muistelee Ari. Saimme kaikki maistaa isän luuvitosta tasaiseen tahtiin. Olin alle kymmenen, kun vanhempani erosivat isän aggressiivisuuden tähden. Hänkin oli saanut tarpeeksi monta kertaa ”nenään”. Kaksitoistavuotiaasta lähtien en ole kokenut perhe-elämää ja kodin tuomaa lämpöä. Ystävät löysin maailmasta. Lopulta äitinikään ei jaksanut kasvattaa minua vaan kohdallani alkoi

Ari Viikki on tyytyväinen elämäänsä Salmirannan puolimatkatkodissa.

monet vuodet eri poikakotien suojissa. Siellä olivat kaikki sosiaaliset kontaktini ja ystäväni ja myös elämäni valintoja muokkaavat roolimallit, kertoo Ari

Leikkiverini

Aktiivisen poikajoukot elämä pyöri kyllä aivan normaaleissa lasten harrastuksissa; pallopelien, partiotoiminnan ja pioneerien parissa, mutta varhain jokin voima veti meitä uudensuuntaan seikkailuihin. Johtajahahmoa meillä ei

ollut. Opimme toinen toisiltamme. Olin alle kymmenen, kun opettelimme varastamaan autoja. Pian sen jälkeen teimme kavereiden kanssa ekat murtovarkaudet. Tavarain ja rahan himo oli suurempi kuin kiinnijäämisen pelko ja sitä seuraava selkäsauna, jatkaa Ari. Pitkäjännitteisyyttä odottaa ja säästää varat haluamiinsa tavaroihin ei ollut. Ne piti saada heti, vaikka varastamalla. Noiden kahden kerrostalon pojista yhdeksän poikaa ajautui vankilakierteeseen. Lähes kaikki kaverini – se on kova luku, pohdiskelee Ari.

Ikätoverini armeijaan – minä Sukevalle

Kun toiset nuoret miehet 19-vuotiaana menivät armeijaan minun selkäni takana kolahti ensimmäisen kerran vankilan ovi. Menin siihen joukkoon, jotka tunsin ystäviksesi. Muunlaista elämää ja ystäviä minä en tuntenut. Olin omaksunut rikollisen elämäntavan jo varhain. Olin omieni joukossa. Vankila oli minulle ”koti” ei rangaistus. Sen jälkeen ”vapauduin” kahdeksan kertaa eri vankiloista enkä juurikaan aiemmin ajatellut, että nyt tämä on viimeinen kerta. En pitänyt mahdollisena muuttaa omaksumaani elämäntapaa. Jo lapsuudestani olin laitostunut – se oli siis minun tieni, muistelee Ari

Seisoin Naarajärven vankilan pihassa

Iso osa lapsuuttani ja koko nuoruuteni; 24-vuotta rikollista elämää oli takanani. Olin nyt 26-vuotias mies. Kotona odotti vaimo ja lapsi. Parin vuoden seurustelu oli johtanut naimisiin ja perheen perustamiseen. Vankilan ovi oli sulkeutunut selkäni takana kahdeksannen kerran. Nyt katselin elämää

edessäni toiveikkaasti – uskovana miehenä. Olin tehnyt uskonratkaisun jo ennen viimeistä vankilareissua. Perhe-elämä olisi aivan uusi kokemus. Ajattelin nyt, että tämä saisi olla viimeinen kerta kun menisin vankilaan, kertoo Ari. Taivas oli vetänyt minua jo parikymppisenä, mutta elämän vaellukseksi ei muuttunut. Siinä oli makeaa ja karvasta vettä. Olin jopa todistanut uskostani vuosia aiemmin, mutta normaalista elämästä en silloin tiennyt ja jatkoin samojen kepposten parissa. Avopuolisonikin oli hyväksynyt, että elätän perheeni rikollisella tavalla. Nyt muuttuneen miehen elämäntapa oli hänelle vieras. Olin eri mies kuin se johon hän oli tutustunut. Ja orastava avioliitto ja perhe-elämä kariutuivat muutaman viikon yhdessä olon jälkeen, jatkaa Ari.

Esirukousten lapsi

Sukuni uskovien rukoukset alkoivat kantaa hedelmää. Erikoisesti isäni tädin rukoukset ja esikuva jo lapsuudestani vaikuttivat minuun syvästi. Minulla on vieläkin hyvä yhteys tuohon jo 80-vuotiaaseen tätiini. Hän on minun esirukoilijani ja tukijani. Ennen Vaasan

vankilaan menoa olin luvannut Jumalalle, että alan käydä kirkossa, jos tuomioni on lyhyt. Ja lyhythän se oli joten lupaus oli pidettävä. Vaikka en ollut luvannutkaan tulla uskoon niin kirkossa käynnin myötä Jumala veti minua ratkaisun paikalle. Jätin elämäni Jumalalle, vaikka uskon ratkaisu pelottikin. Vapauduttuani osasin hakeutua uskovien ihmisten pariin ja seurakuntien tilaisuuksiin, valottaa Ari.

Rosoista elämää armon varassa

Ei ollut ollenkaan selvää, että onnistuisin vapaudessa. Oma eheytykseni on vielä kesken.

Kova takaisku oli avioliiton nopea kariutuminen. Haaveet ja suunnitelmat murenivat perhe-elämän suhteen. Kuitenkin pala palalta, askel askeleelta elämäni on eheytyntä ja olen saanut kokea, että Jumala on ollut uskollinen. Uusi elämä Jumalan kanssa on ollut käsittämätöntä armoa. Olen tilastollinen ihme, päättää Ari.

Teksti ja kuva: Esko Jantunen

Alvari Palmi valmistui lähihoitajaksi

Romani **Alvari Palmilla** on takana kolmen vuoden opiskelu ja puurtaminen. Hienona saavutuksena on lähihoitajan pätevyys 30.1.2004.

Alvari aloitti Katulähetyksellä vuonna 2001 oppisopimuksella. Samalla hän on ensimmäinen oppisopimuksella Katulähetyksessä valmistunut lähihoitaja. Alvarin ohjaajana on toiminut Hanna-Riikka Alasippola.

Alvari toteutti unelmansa eli opiskelunsa Katulähetyksen eri yksiköissä ja Suolahden sairaalassa.

Valmistujaisjuhlassa Vapaakirkossa läsnä oli viitisenkymmentä onnittelijaa, jotka olivat ylpeitä Alvarin saavutuksesta. Ennen kaikkea Alvari kohdisti kiitoksensa puolisolleen Unelmalle, joka on jaksanut olla hänen rinnallaan opiskelun aikana.

**Kantakaa
toistenne
kuormia, ja niin
te täytätte
Kristuksen lain.
(Gal. 6:2)**

**Jyväskylän
Katulähetys ry**

**Kankitie 10
40320 Jyväskylä
0400-642442
www.jyvaskylan-
katulahetys.fi**

Myös yllätysostoja löytyy kirpputoreilta.

- ◆ **Palvelevat kirpputorit** ◆
Kankitien EkoCenter
Avoimna Ma-Pe 9-17, la 10-13
- Harjunportaan EkoCenter
Gummeruksenkatu 13
Avoimna Ma-Pe 10-18, la 10-15

Vuoden 2003 "katulähetystyöntekijä"

Päihdetyönohjaaja Ari Kitinoja valittiin Katulähetystyön vuoden 2003 katulähetystyöntekijäksi. Ari on toiminut parikymmentä vuotta Ensi-asteeseen työntekijänä.

Seuraava tiedotuslehti 2/2004 ilmestyy 15. päivänä toukokuuta. Aineistot lehteen 30.4.04 mennessä osoitteella Kankitie 10, 40320 Jyväskylä tai erkki.arvaja@kanetti.com